

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про захист населення від інфекційних хвороб

Цей Закон визначає повноваження органів державної влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, встановлює правове регулювання відносин у сферах захисту населення від інфекційних хвороб, профілактичних щеплень, запобігання інфекційним захворюванням у закладах освіти та дитячих закладах оздоровлення та відпочинку, визначає права та обов'язки юридичних і фізичних осіб у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Заснований на принципах наукового підходу, застосуванні превентивних заходів та міжнародної співпраці, цей Закон спрямований на забезпечення безпеки громадян та здоров'я нації в цілому, шляхом вдосконалення системи моніторингу, реагування та координації дій з попередження та у випадку виникнення інфекційних загроз.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:

1) благополучна епідемічна ситуація – епідемічна ситуація щодо інфекційних хвороб, при якій інфекційні хвороби, не реєструються або реєструються їхні поодинокі випадки, відсутні сприятливі умови для поширення цих інфекційних хвороб;

2) джерело збудника інфекційної хвороби (далі – джерело інфекції) – біотичні (людина, тварина або рослина, хворі або які є носіями збудників інфекційних хвороб) та абіотичні (грунт, вода, предмети довкілля тощо) об'єкти, які містять збудників інфекційних хвороб;

3) епідемічна ситуація щодо інфекційних хвороб (далі – епідемічна ситуація) – показник епідемічного благополуччя території (об'єкта) у певний час, що характеризується рівнем і динамікою захворювання людей на інфекційні хвороби, наявністю або відсутністю відповідних факторів передачі збудників інфекційних хвороб та іншими обставинами, що впливають на поширення інфекційних хвороб;

4) збудники інфекційних хвороб – живі організми (віруси, бактерії, рикетсії, найпростіші, гриби, гельмінти, кліщі), продукти їхньої

життєдіяльності (токсини), патогенні білки (пріони), що можуть спричиняти інфекційні хвороби;

5) інші працівники, зайняті у сфері захисту населення від інфекційних хвороб (далі – інші працівники) – це працівники центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів (у тому числі державні службовці), державних установ та підприємств, що знаходяться у сфері їх управління, які безпосередньо беруть участь в організації та здійсненні медико-санітарних заходів (санітарних та протиепідемічних заходів) в осередках інфекційних хвороб у разі загрози виникнення епідемії (пандемії) інфекційної хвороби;

б) календар профілактичних щеплень (далі – календар щеплень) – нормативний акт центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, яким затверджуються переліки обов'язкових та рекомендованих профілактичних щеплень, а також оптимальні строки їхнього проведення;

7) карантинні інфекційні хвороби – інфекційні захворювання, на які розповсюджуються Міжнародні медико-санітарні правила – чума, холера, жовта гарячка, що потребують впровадження спеціальних (карантинних) адміністративних та медико-санітарних заходів;

8) медичні протипоказання до проведення профілактичних щеплень (далі – медичні протипоказання) – стан, за якого існує чітко визначена ймовірність виникнення серйозної побічної реакції на введення імунобіологічних лікарських засобів для реципієнта, а ризики від введення імунобіологічних лікарських засобів значно перевищують переваги від проведення імунізації. Медичні протипоказання можуть бути постійними (мають постійний позитивний характер та ймовірно не будуть зняті впродовж життя) й тимчасовими (які безпосередньо наявні в момент вирішення питання щодо проведення імунізації, мають тимчасовий характер та зникають з часом);

9) національна технічна група експертів з імунопрофілактики (далі – НТГЕІ) – постійний незалежний консультативний дорадчий орган при центральному органі виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, що надає цьому органу рекомендації з питань формування та/або реалізації політики у сфері імунопрофілактики, наукових досліджень та проведення заходів з імунопрофілактики на основі доказової медицини та сучасних підходів. Положення про НТГЕІ, Положення про робочі групи НТГЕІ та персональний склад НТГЕІ затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я;

10) небезпечні інфекційні хвороби – інфекційні хвороби, що характеризуються важкими та/або стійкими розладами здоров'я в окремих осіб,

які хворіють на них, і становлять небезпеку для життя та здоров'я цих осіб та осіб, що їх оточують, у тому числі соціально небезпечні інфекційні хвороби;

11) несприятлива подія після імунізації / туберкулінодіагностики – будь-які несприятливі зміни стану здоров'я людини, що спостерігаються після імунізації / туберкулінодіагностики (у тому числі небажана реакція після імунізації / туберкулінодіагностики), які необов'язково мають причинно-наслідковий зв'язок з використанням імунобіологічного лікарського засобу та/або туберкуліну. Несприятливою подією може бути будь-яке несприятливе відхилення у результатах лабораторних досліджень, симптоми захворювання або захворювання;

12) обов'язкові профілактичні щеплення – це щеплення, включені до календаря щеплень, та такі які є обов'язковими для окремих груп населення (за станом здоров'я; за сферою діяльності; за віком; щеплення осіб з порушенням календаря щеплень; щеплення осіб з ВІЛ-позитивним статусом; щеплення осіб після алло/ауто-ТСКГ (трансплантація стовбурових гемопоетичних клітин); щеплення на ендемічних і ензоотичних територіях та за епідемічними показаннями);

13) осередок інфекційної хвороби – місце (об'єкт, територія), де виявлено джерело інфекції та відповідні фактори її передачі;

14) особливо небезпечні інфекційні хвороби – інфекційні хвороби, у тому числі такі, які вимагають застосування карантинних заходів, що характеризуються високою смертністю або важкими ускладненнями, а також здатністю до швидкого поширення серед людей;

15) пандемія – це епідемія, що поширюється в масштабах, які перетинають міжнародні кордони і, здебільшого, вражає велику кількість людей;

16) профілактичні щеплення – це щеплення, які проводяться з метою профілактики виникнення інфекційних хвороб в осіб, що їх отримують;

17) рекомендовані профілактичні щеплення (далі – рекомендовані щеплення) – це щеплення, які рекомендовано проводити для профілактики інфекційних хвороб, за станом здоров'я та/або епідемічними показниками, які не включені до переліку обов'язкових;

18) соціально небезпечні інфекційні хвороби – це інфекційні хвороби (туберкульоз; інфекційні хвороби, що передаються статевим шляхом; ВІЛ/СНІД; проказа), що мають не лише медичне, але й соціальне значення, які є загрозою для значної кількості населення, та особи, що хворіють на них, потребують соціального захисту;

19) холодний ланцюг – це безперервно функціонуюча система, що гарантує оптимальний температурний режим зберігання і транспортування на всіх етапах переміщення імунобіологічних лікарських засобів від виробника до споживача;

20) щеплення – введення в організм людини медичних імунобіологічних лікарських засобів для створення специфічної несприйнятливості до збудників інфекційних хвороб.

2. Інші терміни вживаються в цьому Законі у значеннях, наведених в Основах законодавства України про охорону здоров'я, законах України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення», «Про систему громадського здоров'я», «Про лікарські засоби», «Про управління відходами», інших законодавчих актах України.

Стаття 2. Законодавство про захист населення від інфекційних хвороб

1. Законодавство України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб складається з Конституції України, відповідних міжнародних договорів, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, цього Закону та інших законів, а також підзаконних нормативно-правових актів України, прийнятих на їх виконання.

2. Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачено інші правила, ніж встановлені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору.

Стаття 3. Суб'єкти відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Суб'єктами відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб є:

1) Кабінет Міністрів України;

2) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я;

3) головна експертна установа у сфері громадського здоров'я;

4) органи державного нагляду (контролю) за дотриманням вимог санітарного законодавства у відповідній сфері;

5) інші органи державної влади;

6) центри контролю та профілактики хвороб, що належать до сфери управління центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування

державної політики у сфері охорони здоров'я (центри контролю та профілактики хвороб);

7) наукові установи;

8) Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, органи місцевого самоврядування;

9) заклади охорони здоров'я, фізичні особи - підприємці, які отримали ліцензію на провадження господарської діяльності з медичної практики;

10) акредитовані лабораторії;

11) установи, заклади, частини і підрозділи центральних органів виконавчої влади, що реалізують державну політику у сферах оборони і військового будівництва, охорони громадського порядку, захисту державного кордону, виконання кримінальних покарань, Державного управління справами, Служби безпеки України;

12) громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які постійно проживають на території України;

13) міжнародні організації;

14) інші юридичні особи, громадські формування, що не мають статусу юридичної особи, які здійснюють діяльність на території України.

Розділ II

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ТА РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Кабінет Міністрів України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

2) спрямовує, координує та контролює діяльність міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

3) визначає механізм фінансування, організації матеріально-технічного оснащення закладів охорони здоров'я, юридичних та фізичних осіб, залучених

до проведення заходів і робіт, пов'язаних з ліквідацією епідемій (пандемій), координацію проведення цих заходів і робіт;

4) затверджує:

стратегії щодо захисту населення від інфекційних хвороб;

5) забезпечує координацію здійснення оперативних функцій суб'єктами відносин у сфері захисту населення від інфекційних хвороб в межах їх компетенції, у тому числі з урахуванням рекомендацій та документів Всесвітньої організації охорони здоров'я;

б) здійснює інші, визначені законами повноваження, пов'язані з формуванням та реалізацією державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб.

Стаття 5. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) забезпечує формування державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

2) розробляє та подає на затвердження Кабінету Міністрів України проекти стратегій щодо захисту населення від інфекційних хвороб;

3) визначає перелік інфекційних хвороб, яким можна запобігти шляхом імунопрофілактики, перелік обов'язкових профілактичних щеплень та формує календар профілактичних щеплень, з урахуванням рекомендацій НТГЕІ;

4) забезпечує готовність підпорядкованих сил і засобів до дій, спрямованих на запобігання та реагування на надзвичайні ситуації, пов'язані з захистом населення від інфекційних хвороб, у межах компетенції здійснює розроблення та запровадження своєчасних протиепідемічних, профілактичних та лікувальних заходів;

5) затверджує:

календар профілактичних щеплень;

положення про організацію і проведення профілактичних щеплень;

перелік медичних протипоказань до проведення профілактичних щеплень;

порядок відпуску громадянам вакцин та анатоксинів через аптечну мережу;

порядок забезпечення належних умов зберігання, транспортування, приймання та обліку вакцин, анатоксинів та алергену туберкульозного в Україні;

перелік особливо небезпечних, небезпечних інфекційних та паразитарних хвороб людини і носійства збудників цих хвороб;

положення про НТГЕІ;

положення про робочі групи НТГЕІ та персональний склад НТГЕІ;

порядок письмового підтвердження або засвідчення відмови від проведення обов'язкових профілактичних щеплень;

порядок реєстрації несприятливих подій після імунізації / туберкулінодіагностики.

б) здійснює інші повноваження у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, визначені законодавством.

Стаття 6. Повноваження інших центральних органів виконавчої влади у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Інші центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у відповідних сферах, у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) вносять пропозиції щодо формування та реалізації державної політики у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, забезпечення захисту здоров'я та санітарно-епідемічного благополуччя населення;

2) здійснюють державний нагляд (контроль) у сферах, що належать до їх повноважень відповідно до закону;

3) беруть участь у міжгалузевому співробітництві у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

4) сприяють науковим дослідженням, впровадженню їх результатів та рекомендацій міжнародних організацій у сфері захисту населення від інфекційних хвороб;

5) здійснюють інші повноваження у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, передбачені законодавством.

Стаття 7. Повноваження Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві органи виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у сфері захисту населення від інфекційних хвороб:

1) реалізують державну політику у сфері захисту населення від інфекційних хвороб на відповідній території;

2) організовують розроблення і виконання регіональних і місцевих програм у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, беруть участь у розробленні та виконанні державних цільових програм;

3) здійснює інші повноваження у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, визначені законодавством.

Розділ III

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ, ПРОФІЛАКТИКА ТА НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ ХВОРИМ НА СОЦІАЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНІ ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ

Стаття 8. Профілактичні щеплення

1. Обов'язкові профілактичні щеплення проводяться для населення безоплатно.

2. Закупівлі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення профілактичних щеплень для груп населення за віком, щеплення осіб з порушенням календаря щеплень, за станом здоров'я, за епідемічними показаннями та для профілактики сказу (для надання медичної допомоги з приводу укусів, подряпин, ослинення хворими або підозрілими щодо захворювання на сказ тваринами), здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України.

Закупівлі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення інших обов'язкових профілактичних щеплень, внесених до календаря щеплень, здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України, а також інших джерел не заборонених законодавством.

Закупівлі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення щеплень на ендемічних і ензоотичних територіях здійснюються за рахунок коштів відповідних місцевих бюджетів, а також інших джерел не заборонених законодавством.

Органи місцевого самоврядування можуть розробляти та затверджувати місцеві програми з імунізації населення. Фінансування таких програм відбувається за кошти відповідного місцевого бюджету та інших джерел, не заборонених законодавством.

3. Порядок розподілу та передачі імунобіологічних лікарських засобів та медичних виробів, які використовуються для проведення профілактичних щеплень до закладів охорони здоров'я, у тому числі до надавачів медичних послуг за програмою державних гарантій медичного обслуговування населення, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

4. Профілактичні щеплення проводять медичні та фармацевтичні працівники, які мають відповідну підготовку з питань організації та техніки їх проведення, а також володіють навичками надання невідкладної допомоги в разі розвитку поствакцинальних реакцій/ускладнень, та зобов'язані надати об'єктивну інформацію особам, яким проводиться щеплення, або їх законним представникам про ефективність профілактичних щеплень та про можливі поствакцинальні ускладнення.

5. Профілактичні щеплення проводяться після огляду медичним / фармацевтичним працівником та надання інформації про ефективність щеплень, та можливі поствакцинальні реакції, за відсутності в особи, яка вакцинується, медичних протипоказань.

Якщо особа та (або) її законні представники відмовляються від обов'язкових профілактичних щеплень, медичний працівник повинен взяти у них відповідне письмове підтвердження про відмову, а у разі небажання надати таке підтвердження – скласти акт, за формою та у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

6. Відомості про профілактичні щеплення, побічні реакції чи несприятливі події після імунізації / туберкулінодіагностики або про відмову від профілактичних щеплень підлягають обов'язковому статистичному обліку і

вносяться до електронної системи охорони здоров'я та первинно-облікової документації у встановленому законодавством порядку.

Стаття 9. Вимоги до імунобіологічних лікарських засобів, контроль за їх якістю та застосуванням

1. Для профілактичних щеплень застосовуються імунобіологічні лікарські засоби, зареєстровані та дозволені до використання в Україні у встановленому законодавством порядку.

2. Контроль за дотриманням вимог законодавства щодо забезпечення ефективності, якості та безпеки імунобіологічних лікарських засобів і правил їх обігу здійснюється відповідно до законодавства про державний нагляд (контроль) у сфері лікарських засобів. Контроль за відповідністю імунобіологічних лікарських засобів, що застосовуються у медичній практиці, вимогам державних і міжнародних стандартів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

3. Імунобіологічні лікарські засоби мають зберігатися та транспортуватися з дотриманням відповідних температурних умов системи холодового ланцюга, визначених в інструкціях про їх застосування. Контроль за дотриманням умов системи холодового ланцюга здійснюється у порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

4. Зберігання, транспортування, а також управління відходами непридатних для використання імунобіологічних лікарських засобів здійснюється з дотриманням державних медико-санітарних правил (санітарних регламентів).

Контроль за дотриманням встановлених порядку та умов зберігання, транспортування, знешкодження імунологічних лікарських засобів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів.

5. Про кожний випадок несприятливих подій після імунізації / туберкулінодіагностики медичні та фармацевтичні працівники закладів охорони здоров'я незалежно від форми власності та фізичні особи-підприємці, які провадять господарську діяльність з медичної практики, повідомляють про

це у порядку здійснення фармаконагляду, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.

Стаття 10. Запобігання інфекційним захворюванням у закладах освіти та дитячих закладах оздоровлення та відпочинку

1. Зарахування та відвідування особами закладів освіти та дитячих закладів оздоровлення та відпочинку проводиться за наявності медичного висновку, виданого відповідно до порядку, затвердженого центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Медичний висновок формується лікарем та підтверджує отримані особою профілактичні щеплення відповідно до календаря щеплення, якщо їх проведення не протипоказано.

2. Якщо профілактичні щеплення особам проведено з порушенням установлених календарем щеплень обов'язкових строків, у зв'язку з наявністю тимчасових медичних протипоказань, або не проведено, у зв'язку з наявністю постійних медичних протипоказань, при благополучній епідемічній ситуації, за рішенням лікарсько-консультативної комісії закладу охорони здоров'я такі особи можуть бути прийняті до закладу освіти або дитячого закладу оздоровлення та відпочинку, та відвідувати його.

3. Особам, без наявних медичних протипоказань, які не отримали обов'язкових профілактичних щеплень, згідно з календарем щеплень, перебування в дитячих закладах оздоровлення та відпочинку, а також відвідування закладів освіти не дозволяється.

У такому випадку, особа може реалізувати право на освіту у заочній, дистанційній, мережевій, індивідуальній або інших визначених законодавством формах освіти.

Стаття 11. Права та обов'язки осіб, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб

1. Особи, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, мають право на:

безоплатне лікування за програмою медичних гарантій у надавачів медичних послуг та у державних наукових установах, у порядку встановленому законодавством;

отримання достовірної та своєчасної інформації про результати медичного огляду, обстеження та лікування, про стан свого здоров'я, про наявні та можливі фактори ризику для здоров'я та їх ступінь, а також на отримання рекомендацій щодо запобігання поширенню інфекційних хвороб;

звернення до суду з позовами про відшкодування шкоди, заподіяної їх здоров'ю внаслідок порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб.

2. Особи, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, зобов'язані виконувати вимоги, вказані у частині третьої статті 15 Закону України «Про систему громадського здоров'я».

3. Іноземцям та особам без громадянства, які хворіють на інфекційні хвороби чи є носіями збудників інфекційних хвороб, медична допомога надається відповідно до законодавства та міжнародних договорів України.

Стаття 12. Заходи правового і соціального захисту медичних та інших працівників, зайнятих у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. У разі смерті медичного або іншого працівника, або встановлення групи інвалідності внаслідок професійного захворювання, пов'язаного з виконанням професійних обов'язків в умовах підвищеного ризику зараження збудниками інфекційних хвороб, страхові виплати здійснюються відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

Стаття 13. Надання медичної допомоги особам, що хворіють на соціально небезпечні інфекційні хвороби

1. Особи, які хворіють на соціально небезпечні інфекційні хвороби, підлягають своєчасному та ефективному лікуванню, періодичним обстеженням і медичному нагляду.

2. Медична допомога таким громадянам, іноземцям, особам без громадянства, які постійно проживають на території України, та особам, яких визнано біженцями або особами, які потребують додаткового захисту надається у порядку, визначеному законодавством України.

3. Особливості надання медичної допомоги особам, які хворіють на ВІЛ-інфекцію та/або туберкульоз визначається спеціальними законами.

Стаття 14. Відповідальність за порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб

1. Юридичні та фізичні особи, винні в порушенні законодавства про захист населення від інфекційних хвороб, несуть відповідальність згідно із законами України.

Розділ IV

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

Стаття 15. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб

1. Міжнародне співробітництво України у сфері захисту населення від інфекційних хвороб здійснюється шляхом укладання міжнародних договорів, участі в міжнародних програмах і проєктах, обміну інформацією та досвідом роботи, розвитку торгівлі імунологічними та іншими лікарськими засобами, виконання Міжнародних медично-санітарних правил 2005 року, надання взаємодопомоги, наближення законодавства України в цій сфері до законодавства ЄС тощо.

Розділ V

ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через дев'ять місяців з дня набрання ним чинності.

2. Визнати таким, що втратив чинність з дня введення в дію цього Закону Закон України «Про захист населення від інфекційних хвороб» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, № 29, ст. 228 із наступними змінами).

3. У Законі України «Про систему громадського здоров'я»:

1) частину першу статті 7 доповнити новими пунктами такого змісту:

«14) забезпечує на період карантину: розробку та затвердження переліку товарів, що мають істотну соціальну значущість; запровадження державних регульованих цін на товари протиепідемічного призначення, що необхідні для запобігання поширенню особливо небезпечних інфекційних хвороб, та/або товарів, що мають істотну соціальну значущість;»

2) пункт четвертий та абзац третій пункту п'ятого Розділу ІХ. Прикінцеві та перехідні положення виключити.

4. Кабінету Міністрів України:

на момент введення в дію цього Закону привести свої нормативно- правові акти у відповідність із цим Законом та забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом;

протягом 3 місяців із дня опублікування цього Закону підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України проєкт закону «Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо врегулювання питань, пов'язаних з порушенням законодавства про захист населення від інфекційних хвороб» з метою запровадження адміністративної та/або кримінальної відповідальності за порушення законодавства про захист населення від інфекційних хвороб.

Голова Верховної Ради України